

godt at forstaa, at det skulde være saa rent uden Vægt, hvem der talte et lille Folks Sag; der udelukkende er henvist til at tale sig til Rette og ad Sympatiens Vej at vinde frem dér, hvor andre kan pukke paa Magten.“ Skal der blive Metode, Mening, Effektivitet i vort Forsvar, saa maa det efter min Mening baseres paa det, jeg her har sagt, paa at holde Jylland en kort Tid, indtil vi kan faa Hjælp udefra. Og skal denne strategisk-politiske Opgave kunne løses, er det efter min Mening et uomgængeligt Minimumskrav, at vi faar 3 Divisioner i Jylland. Om man vil have de Konservatives 4 Divisioner, eller om man ved Hjælp af Landstormen vil søge uddannet en Reservedivision, det er noget, der kan drøftes; men det forekommer mig, at under alle Omstændigheder er Landstormstanken et absolut nødvendigt Krav fra konservativ Side, og det en Landstorm, som ikke blot bliver uddannet i de 2 Maaneder, som det efter Forslaget er foreslaaet, men som maa suppleres ved Hjælp af vore frivillige Foreninger, Skytte- og Idrætsforeninger, saaledes som det nu gøres overalt i Europa, i Frankrig, i Belgien, i Tyskland, i Czekoslovakiet, i Rusland — overalt stilles Idrætsforeningerne og disses Øvelser i det nationale Værns Tjeneste.

Det er dog fuldkommen urimeligt — jeg tror ogsaa, et af de ærede Medlemmer af Venstre har peget derpaa —, at vi giver Titusinder af Kroner ud til Ammunition til Skytteforeninger, der i sin Tid blev dannet med det Maal for Øje at forberede vore unge Mennesker til Militærtjenesten, og som nu driver det som en fuldkommen ligegyldig og intetsigende Søndagsbeskæftigelse, staaende op paa 250—300 m Afstand, skiftevis at affyre det ene Skud efter det andet. Dette er efter min Mening en lige saa idé- og aandsforladt Idræt som at ville drive Kapsejlad i Vindstille. Det forekommer mig derfor, at hvis det er Meningen, at disse Foreninger skal vedblive at faa Statstilskud, saa kunde vi lige saa godt bevilge Tilskud til Salonskydning. Skulde der bevilges Penge til disse Foreninger, burde det gøres til en Betingelse, at de Skytteforeninger og Gymnastikforeninger, vi har hele Landet over, stillede sig under en vis militær Kontrol, at de bragte det lille Offer, som dog ikke vilde være for meget forlangt af unge danske Mænd, at de drev deres Idræt paa en saadan Maade, at det baade idrætsmæssigt kunde blive dem selv til Glæde og forsvarsmæssigt set kunde blive Landet til Nytte. Det er det Synspunkt, som er gennemført og nu gen-

nemføres metodisk i Frankrig, og det forekommer mig, at her var Nyordninger, som det vel var værd for Danmark at tage op, og som vilde egne sig udmærket for vort Folk, naar blot Parolen kommer fraoven. Alt, hvad vi har haft af forsvarspolitisk frivillig Bevægelse, alt, hvad der er gjort af militære Ofre, det er kommet franedet ved privat Initiativ, aldrig nogen Sinde virkelig Støtte og Opmuntring og metodisk Bistand fraoven. Hvad om nu virkelig Parolen kom fraoven? Saa skulde vi se, at det danske Folk ikke er saa nationalt sløvet, som det kunde se ud til. Og en saadan Ordning er efter min Formening netop det, som vilde ligge for os; den er baseret paa Principper, som i gamle Dage var Socialdemokratiets, da Socialdemokratiet holdt paa Folkevæbningen, som var de Principper, hvorpaa Frede Bojsen og det moderate Venstre byggede i sin Tid. Om hele deres Syn paa Forsvarssagen skrev Hørup: Naar bare Højre og Militæret vil staa fast paa Københavns Befæstning, som de gør nu, er der ingen Fare, saa gør det ingen Skade, nej, naar de bare ikke kommer ud i Landet, ud til Befolkningen selv, ud paa en saadan Maade, som stemmer med Menigmands Naturel her i Landet, saaledes som han forstaaer Forsvaret, saa er der ingen Fare; men naar det sker, er der Fare for de radikale Doktriner.

Saa vil jeg endvidere tro, at det er absolut nødvendigt, at Venstres Forslag ændres ganske væsentligt i Spørgsmaalet om Befalingsmandskabet. Der er ikke nær tilstrækkeligt Befalingsmandskab til at kunne føre en Hær under moderne Krigsforhold, hvor Hæren saa at sige stykkes ud i mange smaa Grupper, der opererer for sig selv. I gamle Dage før Krigen var Fronten en stor bred Frontlinie; nu er det en Frontlinie paa langs i dybe Echeloner, som skydes gruppevis frem, og derfor er Befalingsmandskab af den største Betydning. Og vi har i Danmark i vor opvakte sunde og raske Befolkning glimrende Befalingsmandsemner til alle de underordnede Grader, langt op i Officerskorpset, lige op til Stabsofficerer, som selvfølgelig maa have en virkelig Stabsuddannelse. Det forekommer mig, dels at der findes alt for lidt Befalingsmandskab i Venstres Forslag, og dels at man paa meget beklagelig og skadelig Maade bryder Forholdet mellem Officers- og Underofficerskorpset. Man trækker Officerer, der har en virkelig Officersuddannelse, ned i Klasse med Underofficerer, og man sætter Underofficerer, som har en ringere Uddannelse, op i Klasse med Officererne, saa det hele